

ROSWELL JOHNSON ZACHRAŇUJE SVĚT!



Autór bestsellerové série Země příběhů

CHRIS COLFER

FRAGMENT

Roswell Johnson zachraňuje svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Colfer

Roswell Johnson zachraňuje svět – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

ROSWELL JOHNSON ZACHRAŇUJE SVĚT!

Autor bestsellerové série Země příběhů

CHRIS COLFER

Ilustroval Godwin Akpan
přeložila Veronika Volhejnová

FRAGMENT

Text © 2024 by Christopher Colfer
Illustrations © 2024 by Godwin Akpan
Cover art copyright © 2024 by Godwin Akpan
Cover design by Sasha Illingworth
Cover © 2024 by Hachette Book Group, Inc.
This edition published by arrangement with Little Brown Books for Young Readers,
a division of Hachette Book Group Inc., New York, New York, USA.
All rights reserved.
Translation © Veronika Volhejnova, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7261-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7357-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7358-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7356-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Tátovi, protože mi pomohl
prošlapat cestu ke hvězdám,
a za nekonečnou galaxii
„tátovských“ vtipů.

POZNÁMKA AUTORA

Některé prvky v téhle knize jsou nadsazené kvůli dramatickému účinku, ale veškerá věda popisovaná v příběhu je založená na skutečné astronomii, astrofyzice, biologii, botanice, ekologii, fyzice, genealogii, chemii, mikrobiologii, psychologii, technologii a zoologii.

Také titulky zmiňované v kapitole 1 jsou převzaté ze skutečných tiskovin a zážitky popsané v kapitole 2 pocházejí od očitých svědků. Doporučuji každému čtenáři, aby si sám provedl podrobnější průzkum.

Koneckonců, pravda je někde tam venku...

POMPÉZNÍ POZOROVATEL



POMPÉZNÍ POZOROVATEL

16. BŘEZNA

**Záchodový miliardář
chce použít vesmír jako zbraň!
(Ne, vážně!)
*Shelly Simcosová***

OSTROV ZADELL, JIHOVÝCHODNÍ FLORIDA – Když *Pompézní pozorovatel* minulý týden tuto zprávu přinesl, většina čtenářů to považovala za vtip. A ani se jim nemůžeme divit! Koneckonců, kdyby šlo o zápletku sci-fi románu nebo hollywoodského trháku, byl by ten nápad opravdu k smíchu. Následkem toho pak poštovní oddělení *Pozorovatele* pracovalo přesčas, aby roztřídilo tsunami stížností na „příšerný humor“ a „nehorázný neprofesionalismus“ našeho časopisu.

Pozorovatel ovšem může nyní potvrdit, že informace v reportáži byly pravdivé – a pravda je tak šokující, že se může vyskytovat pouze v té klaunské show, které říkáme *skutečnost*.

Minulý týden jsem měla vzácnou příležitost dělat rozhovor s miliardářem Elim Zadellem na horní palubě jeho dvoustetmetrové superjachty *Hades*. Magnát při něm jako v transu hleděl přes oceán a obdivoval startovací rampu, tyčící se nad jeho soukromým ostrovem.

„Krása, že? Trvalo mi to tři desítky let a stálo to sedm miliard dolarů, ale nelituju ani jedné vteřiny, ani jediného centu.“

Při řeči pan Zadell odpočíval na polstrovaném prošívaném lehátku. I přes floridské vedro měl na sobě těžký značkový oblek. Dva z devadesáti členů trvalé posádky jachty mu neustále dolévali do sklenice šampaňské a doplňovali talířek s kaviárem. Třetí miliardáře ovíval obřím palmovým listem a čtvrtá členka mu dělala manikúru. Já jsem seděla na zemi a požádala jsem o sklenici vody, kterou jsem ovšem nedostala.

„To, co dělám, se možná zdá přehnané, ale je to pro vyšší dobro. Lidé mě kritizují jen proto, že jsem bohatý. Ale kdy naposled udělali něco pro dobro planety *chudí*?“

Pokud je tu někdo, kdo se právě probral ze stoletého spánku, pan Zadell je momentálně považován za nejbohatšího muže světa s odhadovaným bohatstvím 300 miliard dolarů a (jak mi miliardář mnohokrát připomněl) jeho majetek každým dnem výrazně roste.

Pan Zadell svůj úspěch přičítá „skromným začátkům“ – i když nemám tušení, o čem to mluví. Koneckonců, je dvánáctým synem ropného supermagnáta. Byl vychován v sídle o rozloze téměř sedmi a půl tisíce čtverečních metrů severně od New Yorku, navštěvoval nejlepší soukromé školy na Manhattanu a za celý život ani den neprožil bez služů a šoférů.

„Ano, dům to byl pěkný, *ale* byla to velmi soutěživá domácnost. Otec nás nutil ukazovat vysvědčení u večeře, a kdo měl nejhorší průměr, musel se na celý týden odstěhovat do domu pro hosty. Taková bída posiluje charakter. Vytváří touhu uspět. A *ta* se za peníze nekoupí.“

Po otcově smrti v roce 1985 použil pan Zadell svůj podíl na dědictví k tomu, aby založil Zadellovy záchody, s. r. o., a začal vyrábět svou skandální řadu luxusních toalet.

„Pevně věřím, že všechno v životě si má člověk užít – a tím myslím *všechno*.“

Produkt a nezapomenutelné heslo – „Kdo nezná Zaddellův záchod, je pozadu“ – se u americké veřejnosti staly hitem. Noční reklamy udělaly z pana Zaddella okamžitě celebrity mezi nespavci. Extravagantní toalety mu doslova přes noc přinesly impozantní bohatství.

„Když chce být člověk dobrým byznysmenem, musí poznat díru na trhu a mít dost odvahy ji vyplnit. Nikdo přede mnou neměl odvalu učinit z *defekace* luxusní zážitek. Ale kdo neriskuje, nic nezíská. To řekl Gándhí. Myslím.“

Po raketovém úspěchu svých toalet pan Zaddell neztrácel čas a začal rozšiřovat své impérium. V roce 1990 otevřel miliardář Svět podle Zaddella, zábavní park, kde rodiny krouží na člunech pochybného tvaru v porcelánových bazénech. V roce 1995 pan Zaddell založil filmové studio Zaddell Films, kde vznikly hity jako *Sedm spláchnutých*, *Larry Kadi a žumpa tajemství* nebo *Smradiátor*. V roce 2001 koupil kalifornský tým amerického fotbalu a přejmenoval ho na Sandiegské Splachovače. Pochopitelně že firmy pana Zaddella během let sklidily značné množství kritiky od přecitlivělých povah.

„Mám vlastní značku. Co má být?“

Jeho výnosné podniky by normální podnikatelský apetit jistě uspokojily, ale pan Zaddell ještě nebyl hotov. V roce 2009 miliardář založil svůj nejambicióznější (a nejprekvapivější) podnik Zaddellovy rakety, společnost pro soukromou vesmírnou turistiku. Za nevelkou šesticifernou sumu (v dolarech) vysílá multimilionáře do vesmíru a umožňuje jim výjimečný zážitek zvracení a omdlávání ve stavu beztlíže.

„Teprve při prvním letu Zadellových raket mi to došlo: *Páni*, říkal jsem si, *já jsem šťastný člověk*. Kolik lidí vlastní dvanáct sídel, tři superjachty, zábavní park, filmové studio, tým amerického fotbalu, celou flotilu raketoplánů a větší bohatství než devadesát procent světové ekonomiky? Tři? Čtyři? Nejvýš snad *pět* lidí? Hashtag Požehnání.“

Kromě toho, že je pan Zadell majitelem a výkonným ředitelem Zadellových raket, byl také prvním civilistou, kterého jeho firma vynesla rychlostí víc než třicet tisíc kilometrů za hodinu do vesmíru.

„Když jsem znovu nabyt vědomí a očištil si zevnitř přilbu, podíval jsem se dolů a při tom fascinujícím pohledu na naši Zemi jsem zažil největší zjevení svého života. Pochopil jsem, *že chci víc*.“

Po těch slovech mi upadlo pero.

„Myslím to tak, že jsem chtěl *udělat* víc – že jsem chtěl chránit Zemi. Nesmírně tuto planetu miluji. Chci udělat pro její zachování všechno, co je v mých silách. A tak jsem se rozhodl proměnit svou náklonnost v čin.“

Pan Zadell s láskou pohládl tričko s nápisem ZACHRAŇTE ZEMI, které měl pod sakem. Mezi tím emise CO₂ z jeho jachty barvily nebe na tmavošedo.

„Existuje spousta skupin, které chrání moře, deštné pralesy, ohrožené druhy, bla bla bla. O to všechno už je postaráno. Mě znepokojují hrozby, o kterých nevíme. Vesmír je veliký – kdo ví, co v té tmě číhá? Musíme být připravení na všechno! Svolal jsem tedy schůzku správní rady Zadellových raket a probrali jsme pár nápadů. Nakonec jsme přišli s revolučním programem POSEZ.“

Pohotovostní obranný systém Eliho Zadella je soustava dvanácti satelitů, které pan Zadell plánuje rozmístit

okolo celé zeměkoule. Každý satelit bude vybavený laserem tak mocným, že dokáže zničit jakýkoli asteroid, kometu nebo vesmírné trosky, které se nebezpečně přibližují k Zemi. Pan Zadell si přál rozjet projekt co nejdříve a chystal se ho sám financovat, potřeboval k tomu ovšem povolení americké vlády. To ale byla pro netrpělivého byznysmena pouhá drobná překážka.

„Zavolal jsem svým dobrým přátelům v Kongresu a naplánoval jsem schůzku na Capitol Hillu.“

„Dobrymi přáteli“ myslí miliardář 252 kongresmanů a 57 senátorů, jak Demokratů, tak Republikánů, jejichž kampaně dostaly velmi štědré dotace od kontroverzního politického akčního výboru pana Zadella, nazvaného Červená, modrá, bílá Zadell.

„Skvěle jsme si popovídali a já jsem jim předložil svou představu programu. Kongres byl velmi vstřícný. Pohotovostní obranný systém Eliho Zadella prohlásili za nejlepší návrh, jaký kdy slyšeli, a úžasný způsob, jak chránit naši planetu. Pak jsme všichni skočili do mého soukromého letadla a zaletěli si do Monte Carla na ústřice.“

Musely to být výjimečné ústřice. Právě minulý týden byl program předložen ke schválení Kongresu. Jak Sněmovnou, tak Senátem prošel bez nejmenších zádrhelů a ještě téhož dne byl postoupen do Bílého domu. Mnozí lidé – aspoň ti *racionálně myslící* – doufali, že prezident projekt pana Zadella zastaví. Ale náš nejvyšší velitel zákon bez váhání podepsal.

„Prezident je taky dobrý přítel. Golf hraje strašně, ale je to dobrý přítel.“

Bohužel tady kontroverze teprve začíná. Pan Zadell nejen obdržel od americké vlády povolení projekt POSEZ rozjet, ale dostal nad ním také plnou operační kontrolu.

(Ano, čtete dobře – plnou operační kontrolu.) Největší obranný systém, který kdy byl vytvořen, nebudou mít v rukou ani vojáci, ani vládní úředníci. Bezpečnost naší planety bude spočívat v manikúrovaných rukou lepšího obchodníka se záchody. Bůh žehnej Americe.

„Je to moje technologie, tak bych ji taky já měl řídit. To je prosté.“

Ovšem reakce na tuto zprávu prostá nebyla. Když se zpráva o dohodě rozšířila (a když ji lidé konečně začali brát vážně), odsoudili Spojené státy jejich spojenci i protivníci. Britský premiér nazval toto rozhodnutí „nebezpečným a idiotským“. Čínský prezident mluvil o POSEZu jako o „důkazu kapitalistické nezodpovědnosti“. Německý kancléř varoval, že to povede k „ničivým celosvětovým následkům.“ Nejvyšší vůdce Severní Koreje se nechal slyšet, že to je „důkaz, že západnímu světu už v té špinavé lebce úplně přeskočilo“.

I doma se objevovaly podobně znepokojené hlasy jako ve světě. Ředitelé FBI, CIA a ministerstva vnitřní bezpečnosti podepsali společné prohlášení, žádající naléhavě prezidenta a Kongres, aby své rozhodnutí odvolali. Prohlášení zveřejnila také ředitelka NASA a ujistila znepokojenou veřejnost, že NASA „nikdy neobjevila nic, co by ospravedlňovalo tak absurdní projekty jako Pohotovostní obranný systém Eliho Zadella.“

Pan Zadell si z celosvětového znepokojení nic nedělá.

„Já ten poplach chápu. Co by mi mohlo zabránit satelity otočit a namířit lasery na Zemi? Co by mi mohlo zabránit použít je proti mým nepřátelům a kritikům? Co by mi mohlo zabránit udělat si z celého světa rukojmí?“

Se zatajeným dechem jsem čekala, až si pan Zadell sám na otázku odpoví.

„Ale neblázněte, vždyť jsem bohatý! Proč bych chtěl ničit planetu? Proč bych chtěl rozpoutat válku? Ne, ne, ne! K destrukci je potřeba příliš mnoho *plánování*. Války znamenají příliš mnoho *porad*. Já jen chci ochránit planetu, abych si své bohatství mohl užívat co nejdéle.“

Když pan Zadell dostal od vlády zelenou, okamžitě projekt POSEZ rozjel. První z dvanácti satelitů má odstartovat 1. dubna (ano, letošního 1. dubna). Pan Zadell se zapřísahá, že jeho program není obrovský apríl. Tým inženýrů Zadellových raket bez oddechu dnem i nocí pracuje, aby splnil požadavky svého šéfa.

Přes moře jsem na Ostrově Zadell viděla stavbu rakety, která vynese první z dvanácti ozbrojených satelitů do vesmíru, a nemohla jsem si nevšimnout, jak nápadně se podobá Zadellovu odsavači 400, luxusnímu elektrickému odpadnímu zvonu, který pan Zadell dodává ke svým luxusním toaletám. Zeptala jsem se ho, jestli je ta podoba záměrná.

„Synergie neuškodí,“ odpověděl.

Nato miliardář luskl prsty, objevil se pátý člen posádky – zdánlivě odnikud – a natřel mu plešatou hlavu krémem proti slunci.

„Vím, co si o mně lidé za mými zády šeptají. Všichni mě považují za šaška. Ale já jsem na posměch zvyklý. Když jsem byl malý, posmíval se mi otec a bratři. Lidé se mi posmívali, když jsem založil Zadellovy záchody, s. r. o. A teď se posmívají Pohotovostnímu obrannému systému Eliho Zadella. Uvidíme ale, kdo se bude smát, až mě *svět bude potřebovat*.“

Při této poznámce se dosavadní sebejistý úsměv pana Zadella změnil v pomstychtivé zamračení. To je pro sebevědomého miliardáře něco zcela nezvyklého a připadalo

mi, jako by přede mnou seděl úplně jiný člověk. Požádala jsem magnáta, aby mi popsal konkrétněji, v jakém případě by ho svět měl potřebovat. Proč vlastně pan Zadell investuje miliardy dolarů do kosmického projektu, který NASA prohlásilo za neúčinný?

„Že NASA něco nevidělo, ještě neznamená, že se to neblíží.“

Pronesl to tak významně, že mě to zarazilo. Zeptala jsem se pana Zadella, jestli se podle jeho názoru blíží k Zemi dosud neobjevené asteroidy nebo komety.

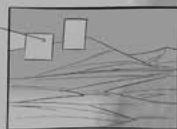
„Nebo něco jiného.“

Blíže upřesnit to miliardář odmítl, ovšem nezměnitelně mu při tom zajiskřilo v očích. Z jeho zdrženlivosti mi přeběhl mráz po zádech. Bylo celkem zřejmé, že náš rozhovor skončil. Z jachty *Hades* jsem si odnášela víc otázek než odpovědí, ale jedna z nich mě od našeho rozhovoru obzvlášť pronásleduje:

Je pan Zadell jen megaboháč nadšený z nové hračky? Nebo snad miliardář ví o vesmíru něco, co nám nechce říct?

To ukáže čas.

JSOU MIMOZEMŠTANÉ SKUTEČNÍ? DŮKAZY EXISTUJÍ!





KAPITOLA JEDNA

NESPRA-VĚD-LIVÝ VĚDECKÝ DEN

Takovou paniku tělocvična základní školy Cherokee Springs neviděla od té doby, co se v roce 1986 používala jako úkryt před tornádem. Desítky ustaraných studentů druhého stupně pobíhalo v labyrintu skládacích stolků a horečně se snažilo dotáhnout do konce své projekty pro Vědecký den. Zvuky cvakajících sešívaček, klapajících děrovaček a trhající se lepicí pásy se odrážely od betonových zdí jako chaotická symfonie. Všem se motala hlava z výparů horkého lepidla, fixů a prepubertálních tělesných pachů. Byl zázrak, že nikdo neomdlel.

„Věnujte mi prosím pozornost!“

Ředitel Dunkin – spíš knír než člověk – poklepal na mikrofon, aby na sebe všechny upozornil. Byl menší než polovička jeho studentů, a aby dosáhl na mikrofon, musel se postavit na hromádku učebnic.

„Do začátku soutěže zbývá pět minut. Opakuji, do začátku zbývá pět minut,“ prohlásil. „Až se ozve signál, všechna práce musí skončit. Opakuji, skončit. Každý, kdo toto pravidlo poruší, bude ze soutěže automaticky vyloučen. Ano, dokonce i VY, pane Zyskowski!“

V tělocvičně vypukl takový zmatek, jako kdyby někdo prudce rozsvítil v místnosti plné švábů. Jeden osmák se rozječel, protože

si omylem zapálil miniaturu tělocvičny. Dva sedmáci se přetahovali o prodlužovačku, až se v půlce roztrhla. Učitelé obcházeli mezi nervózními žáky jako ostříži, lékárníčky v pohotovosti.

„Neviděl někdo pískomila s padákem?“ vykřikoval jeden šesták.

„Kdo mi kousl do bramborové baterie?“ vztekala se sedmačka.

„Ten kobereček je na statickou elektřinu, ne na tvoje boty!“ hulákal osmák.

„Kdo pustil toho hada do Bertina ekosystému?“ zlobila se učitelka.

Uprostřed toho všeho šílenství se jednomu studentovi úplně v poslední řadě podařilo zůstat relativně v klidu.

Jedenáctiletý Roswell Johnson se nepodobal ostatním studentům základní školy Cherokee Springs z několika důvodů. Byl jeden z mála černých studentů ve svém ročníku, byl jediný sedmák, který přeskočil šestou třídu, a podle těch panikařících obličeju kolem byl taky jediný, kdo se na Vědecký den opravdu *připravil*. Krom toho byl Roswell jediný, kdo se oblékl tak, aby na porotce udělal dojem. V modrém saku a červeném motýlku se dost odlišoval od moře žabek a triček s marvelovskými postavami.

„Jak velké množství rtuti je už jedovaté?“ vyptávala se jedna holka ze sedmičky.

„Máte někdo hotspot? Zaplatím dvacku!“ vykřikoval kluk z osmičky.

„Dej ty svoje Petriho misky pryč z mojí periodický tabulky!“ rozkřikla se šestačka.

„Nechybí někomu pískomil s padákem?“ zeptala se učitelka.

Roswell si hrál s motýlkem a rozhlížel se po nervózních spolužácích. Víc připravený už by ani být nemohl – celou svou prezentaci uměl nazpaměť a nemohl se dočkat, až se o svůj výzkum podělí –, ale přesto byla ta chaotická atmosféra nakažlivá. Roswell

se musel několikrát zhluboka nadechnout, aby i jeho nepřemohla nervozita.

„To zvládneš, Rozi,“ šeptal sám sobě. „Znáš to jako svoje boty. Uklidni se, dívej se jim do očí, snaž se omezit trapné vtipy a před porotci si nečichej k podpaží.“

Na stolku vedle Roswella stála obrovská trojdílná nástěnka. Na ní bylo nahoře velkými modrými písmeny napsáno: JSOU MIMOZEMŠŤANÉ SKUTEČNÍ? DŮKAZY EXISTUJÍ! Nástěnka byla plná fotografií údajných setkání s UFO, barevných obrázků různých mimozemšťanů a také tu byla koláž slavných očitých svědků. Dál tam Roswell měl novinové titulky, časopisecké články, mapy, policejní zprávy a na rozsáhlé časové ose obrázky historických staveb. Po okraji dokonce natáhl šňůru zelených vánočních světýlek a zavěsil na ni pár létajících talířů z alobalu, aby své prezentaci dodal trošku *paranormální štávy*.

„Nezapomínej, co říkali babi a děda,“ šeptal sám sobě Roswell. „Ať se stane co chce, nezapomeň se bavit. Když si budu prezentaci užívat já, užijí si ji i porotci. Ale zas to nesmím přehánět. O nafoukané konspirační teoretiky nikdo nestojí.“

Z mobilu ředitele Dunkina se ozvaly úvodní akordy písně Eltona Johna „Tiny Dancer“ a celá tělocvična ztichla.

„Tak, a to byl signál,“ oznámil ředitel. „Odložit nástroje! Opa-
kuj, odložit nástroje! *Tím myslím vás, pane Zyskowski!*“

Všichni studenti zakvíleli a neochotně odstoupili od svých projektů.

„Než začneme, rád bych všechny přivítal na čtyřicátém šestém ročníku Vědeckého dne základní školy Cherokee Springs,“ začal ředitel Dunkin. „Naše školní psycholožka doktorka Gordonová mě požádala, abych vám připomněl, že vítězem je dnes každý a že není možné prohrát, pokud vás zajímá věda. Ovšem pouze jeden z vás získá hlavní cenu, dvoudenní plně hrazený pobyt v rodinném zábavním parku Svět podle Zadella na floridském ostrově Zadell.“

Celá tělocvična zajásala. Nikdo ale nebyl rozčilenější než Roswell. Za celý život neopustil stát Oklahoma. Výlet do rušného zábavního parku, kde je spousta senzačních jízd, nekonečné zásoby smaženého jídla a předražených suvenýrů, to bylo dobrodružství, o jakém vždycky snil.

„Základní škola Cherokee Springs srdečně děkuje sponzorovi hlavní ceny, Mendezovu autoservisu. „Od měření emisí po výměnu oleje, Mendezův servis vyřeší všechno, co můžou auta vašich rodičů potřebovat,“ přečetl ředitel Dunkin z lístečku. „A teď je mi potěšením představit vám našeho dnešního speciálního hostujícího porotce. Znáte ho ze zpráv a ze slavnostních průvodů. Přivítejte prosím bývalého quarterbacka Národní fotbalové ligy a majitele steakhousu Monster Truck, muže, který slouží Cherokee Springs od roku 1992, starostu Sama Nafuccu!“

Dveře tělocvičny se rozlétly. Dovnitř vtrhl prudký závan teplého větru a mnoho prezentací se skácelo k zemi. Dveřmi zazářilo oslepující oklahomské slunce, které zastínila mohutná postava.

„Zdravím vás, budoucí voliči!“

Starosta Nafucca byl obrovský a sotva se vešel do dveří. Byl to starší pán s hustými bílými vousy. Na sobě měl bílý kovbojský klobouk, bílý oblek, bílou kravatu bolo a bílé kovbojské boty s ostruhami, které při každém kroku cinkaly. Nebýt těch červených skvrn v obličejí, mohl by Roswell považovat starostu za yettiho.

„Vítáme také vedoucí jeho sekretariátu paní Crabtreeovou a jeho osobního fotografa pana Ace,“ pokračoval ředitel Dunkin.

Až doteď si nikdo ze studentů nevšiml dalších dvou lidí, kteří za mohutným starostou vešli. Oba byli velmi křehcí a v přítomnosti svého šéfa se třásli, jako kdyby se starosta mohl každou chvíli otočit a někoho z nich sežrat.

„Rád bych srdečně poděkoval panu starostovi a jeho kolegům za to, že si tak velkoryse udělali ve svém nabitém programu čas zúčastnit se –“

Starosta Nafucca vyškubl řediteli Dunkinovi mikrofon z ruky. „Je nám vřdycky ctí sloužit naší komunitě,“ prohlásil. „Já vím, že setkat se s tak *velice* slavným a *velice* mocným člověkem, jako jsem já, může být děsivé – ale ujišťuji vás, že nekoušu. Tedy pokud proti mně nekandidujete ve volbách. HAHUAHÁÁ!“

Starosta se hlučně rozchechtal vlastnímu vtipu. Nikdo se k němu nepřidal, kromě paní Crabtreeové a pana Ace. Ti se chechtali, jako by jim někdo neviditelný šlapal na hrudník. Působilo to bolestně.

„Ale vážně, já a moji kolegové se už nemůžeme dočkat, co si pro nás dnes připravili geniální mozky zítřka. Je mi velikou ctí podpořit generaci, která jistě udělá ze světa lepší místo. Vy *jste budoucnost*. Tak a teď se do toho rychle dáme. Za půl hodiny stříhám pásku na jatkách.“

Starosta Nafucca hodil mikrofon zpátky řediteli Dunkinovi a čtyřicátý šestý ročník Vědeckého dne základní školy Cherokee Springs oficiálně začal. Maličký ředitel doprovázel mohutného starostu mezi řadami skládacích stolů a studenti jeden po druhém představovali své projekty.

První soutěžící byla šestačka s copánky. Měla s sebou akvárium, kde asi ve třech centimetrech vody seděla žabička.

„Můj projekt hledá odpověď na odvážnou otázku: dají se žáby vycvičit?“ začala. „Celý týden jsem svou ochočenou žabu – jmenuje se Harry Styles Druhý – uplácela dobrůtkami a drbáním na bříšku výměnou za různé fyzické činy, a došla jsem k ohromujícímu závěru. Sledujte, prosím... *Sedni! Zůstaň! Převalit! Přines!* Jak vidíte z Harryho nezájmu a z těch ošklivých pohledů, můj experiment dokazuje, že žáby se nedají vycvičit, ale že se snadno naštvou.“

„To mi připomíná městskou radu. HAHUAHÁÁ!“ zasmál se starosta Nafucca. „Dobrá práce.“

„Dál!“ vyzval ředitel Dunkin a vedl starostu k dalšímu soutěžícímu.

„Můj projekt dokazuje, že zákony fyziky se dají porušit,“ prohlásil osmák ve fotbalovém dresu. „Vidíte tyhle magnety? Když je položím deset centimetrů od sebe, trvá přesně nula celá pět vteřiny, než se spojí. Když ale jeden obléknu do miniaturního dresu Kansas City Chiefs a druhý do miniaturního dresu Denver Broncos, magnety se *ani nehnou!* Fyzika je sice silná, ale nic není silnější než sportovní soupeření. *Chiefs, do toho!*“

„A víte jistě, že ty dresy prostě magnety nezatěžují?“ namítl ředitel Dunkin.

„Na tom, co ten mladý muž říká, podle mě něco je,“ prohlásil starosta. „Některé protiklady se přitahovat nemají – *a měly by zůstat tam, kam patří.*“

„Dál!“ zavelel ředitel Dunkin.

„Zjistila jsem, že hlodavci mají své preference, stejně jako lidé,“ prohlásila vytáhlá sedmačka. „Když dám doprostřed tohoto lepenkového bludiště sýr, trvá myši minutu, než jídlo najde. Ale když doprostřed připravím lžičku burákového másla, myš totéž bludiště zvládne za třicet vteřin. Pak jsem provedla stejný experiment s hudbou. Když jsem pouštěla písničky Taylor Swift, myš burákové máslo našla za pětadvacet vteřin. Ale když jsem pustila Nickelback, myš prohryzala ve stěně bludiště díru a utekla z pokoje.“

„Připomeňte mi někdo, ať při příštích volbách pošlu do volební místnosti burákové máslo a Taylor Swift. HAHUAHÁÁ!“ zasml se starosta. „Skvělá práce.“

„Dál!“

„Můj projekt měl zjistit, jestli trávit čas u obrazovky je skutečně tak škodlivé, jak tvrdí moje máma,“ prohlásil šesták s nápadně vykulenýma očima. „Za poslední měsíc jsem strávil dvě stě padesát hodin na iPadu. Sledoval jsem dvacet sezon televizních seriálů a odehrál patnáct her od začátku do konce. Můžu

s potěšením ohlásit, že vidím pořád stejně dobře jako před čtyřmi týdny a že se máma pletla.“

„Ehm... synku?“ upozornil ho starosta Nafucca. „Mluvíte na koš.“

„My stojíme tady, pane Lewisi,“ dodal ředitel Dunkin.

„Aha,“ prohlásil chlapec a otočil se správným směrem. „V tomto případě budu pravděpodobně muset svoje závěry přehodnotit.“

„Dál!“

„Můj projekt dokazuje, že komáry přitahují jisté krevní skupiny víc než jiné,“ začala osmačka, která si neustále drbala červené pupínky. „Já mám krevní skupinu B minus a můj mladší bratr je nula plus. V noci na dnešek jsme spali v místnosti, kde volně létalo deset komárů. Dnes ráno jsem se vzbudila s jedenácti štípanci, kdežto bratr jich měl přes dvě stě! Mimochodem, bratr tady měl být taky, ale je v nemocnici.“

„Skvělá práce, slečno,“ prohlásil starosta. „Dejte si na ně nějaký krém.“

„Dál!“

„Udělal jsem sopku z jedlé sody a octa!“ prohlásil šesták s rovnátky.

Ředitel Dunkin i starosta Nafucca čekali, až to chlapec víc rozvede, ale on už nedodal nic.

„A vysvětlíte nám proč?“ pobídl ho starosta.

Chlapec pokrčil rameny. „Protože rodiče říkali, že se to tak na Vědecký den dělá.“

„No, toho si cením, když mladí lidé dodržují tradice,“ podotkl starosta.

„A moji rodiče vás volili,“ dodal chlapec. „Říkali mi, ať se o tom zmíním.“

„Zjevně pochází z rodiny, která má výjimečný vkus,“ prohlásil starosta. „Skvělá práce.“

Mrkl na chlapce a poplácál ho po zádech. Roswella napadlo, jestli by taky neměl starostovi říct, že babi a děda ho volili, ačkoli s jistotou věděl, že ne.

„Dál!“

Starosta a ředitel se proplétali řadami skládacích stolů a prohlíželi vědecké projekty jeden po druhém. Bylo to bludiště výtvorů z papírmaše, zařízení na baterie a nástěnek s nadpisy jako: ZACHRAŇ VČELY! VOLEJ PEVNOU LINKOU! a SMRDÍŠ: CO VÁM ŘÍKAJÍ VAŠE TĚLESNÉ PACHY a CVRČČÍ MOUKA a ČOČKA: MENU BUDOUCNOSTI a FAXY, GRAMOFONY, VIDEOPŘEHRAVAČE A DALŠÍ STAROBYLÉ PŘÍSTROJE a GLOBÁLNÍ OTEPLOVÁNÍ NENÍ COOL, KÁMO!

Roswell byl ve své poslední řadě čím dál nadšenější, když viděl, jak jeho spolužáci představují své projekty. Usoudil, že jejich témata jsou ohraná, výzkum minimální a závěry zjevné – nenabízely nic, co by se nedalo zjistit po krátkém proběhnutí Googlu –, ale *svůj* projekt Roswell považoval za vzrušující, poučný a jedinečný. Možná že má lepší šanci vyhrát tu cestu do Světa podle Zadella, než si původně myslel.

„Dál!“

Připadalo mu, že to trvá věčnost, ale konečně se starosta Nafucca a ředitel Dunkin dostali až k poslední uličce. Byla řada na Roswellovi, aby prezentoval svůj projekt. Tělem mu projela vlna adrenalinu. Bylo ovšem zvláštní, že jakmile starosta Roswella uviděl, jeho přátelský úsměv se změnil v nesouhlasné zamračení. A ten výraz ještě potemněl, když si na nástěnce přečetl: JSOU MIMOZEMŠŤANÉ SKUTEČNÍ? DŮKAZY EXISTUJÍ!

„A jejej,“ podotkl starosta polohlasem. „Tak *tohle* bude zajímavé.“

„Dobré odpoledne, pane starosto,“ začal Roswell. „Na úvod mi dovoluje otázku. Víte, jak v někom vzbudit zvědavost? Zítřka vám to povím! Chápete? Chápete?“

Starosta se na něj mračil s menším nadšením než socha a Roswell okamžitě zalitoval, že svou prezentaci zahájil vtípem. Rychle pokračoval.

„Jmenuju se Roswell Johnson a je mi potěšením předložit vám svůj projekt –“

„Vy se jmenujete *Roswell*? Jako to město?“ ušklíbl se starosta.

„Ne, jmenuju se Roswell jako *největší vládní maskovací operace všech dob!*“ prohlásil a rozhodil rukama jako na jevišti. „Ale o tom vám za okamžik řeknu víc. Nechci stavět létající talíř před jaderný generátor. Chápete? Chápete? To je jako zapřahat vůz před koně.“

Starosta Nafucca se podíval na své zlaté rolexky.

„Už mě tlačí čas,“ prohlásil. „Pospěšte si s tím.“

„Ehm... jistě,“ řekl Roswell a odkašlal si. „Ve svém projektu jsem si položil tu nejhlubší otázku celé lidské historie: jsme ve vesmíru sami? Od té doby, co lidé poprvé zvedli hlavu k nočnímu nebi, přemýšlejí o tom, jestli je tam nahoře ještě někdo. A zaručuji vám, pane starosto, než se svou prezentací skončím, budete věřit, že *absol-UFO-tně* jistě sami nejsme!“

Starosta pozvedl obočí. „A co to má společného s vědou?“

„Věda sbírá data a vytváří teorie – a přesně to jsem udělal,“ prohlásil Roswell. „Shromáždil jsem na podporu své teorie nejméně tolik informací jako moji spolužáci – a možná víc.“

Starosta Nafucca se ušklíbl. „Uvidíme. Pokračujte.“

Roswella starostova nevlídnost trochu vyvedla z míry, zvlášť protože k ostatním studentům se choval velmi laskavě. Roswell věděl, že jeho prezentace nebude snadná – že aby získal porotce na svou stranu, bude muset být hodně přesvědčivý –, neměl ovšem tušení, že to bude mít *takhle* těžké. Rozhodl se ale, že se nenechá znervóznit. Zhluboka se nadechl a začal svůj projekt představovat přesně tak, jak si to nacvičil.

„*Vesmír*,“ prohlásil s dalším divadelním gestem. „Astronomové odhadují, že v naší galaxii existuje přes sto miliard planet a ve

známém vesmíru je víc než sto miliard galaxií. Tak vysoká čísla znamenají, že i kdyby šance na existenci mimozemského života byla jedna k miliardě, pořád ještě by to byl bilion možností! Nabízí se tedy otázka, proč je pro lidi tak obtížné uvěřit v mimozemský život?“

„Zdravý rozum?“ zeptal se starosta Nafucca.

„Ne – je to *ze strachu*! Mimozemšťané byli ve filmech, televizních pořadech a knihách představováni především jako nepřátelé a veřejnost má už tak vymytý mozek, že se jich bojí. Pro většinu lidí je to tak děsivá představa, že se prostě rozhodli ji ignorovat. Ale kdyby nás mimozemšťané chtěli zničit, už by to určitě udělali! Naopak, důkazy naznačují, že lidstvu už tisíce let pomáhají a neubližují nám.“

„Mladý muži, lidé v mimozemšťany nevěří, protože žádné důkazy *neexistují*.“

„S tímhle přístupem ne, pane starosto,“ rýpl si Roswell. „Kdo viděl, uvěří, jenže nejdřív musí člověk *uznat*, že něco vidí! Takže se máte na co těšit, pane starosto, protože na světě je toho k vidění spousta!“

Roswell se nadšeně obrátil ke své nástěnce a ukázal na obrázek kosmické lodě v podobě disku, havarované uprostřed pouště. Ilustrace byla připíchnutá vedle starého výstřižku z novin:

ROSWELL DAILY RECORD

Úterý 8. července 1947

RAAF ukořistila létající talíř na ranči v okolí Roswellu

„Rád bych svou prezentaci začal nejslavnějším setkáním všech dob – mluvím o jackpotu, o svatém grálu, o *Beyoncé* všech konspirací: *Roswell, Nové Mexiko!*“ prohlásil. „Jednoho rána

v polovině července 1947 nic netušící rančer udělal na svém pozemku uprostřed pouště podivný objev. Když se vzbudil, zjistil, že má ranč plný trosky – na jeho pozemcích havaroval nějaký letoun! Kovové trosky se ale nepodobaly žádnému materiálu, který kdy viděl. Bylo to lesklé jako sklo, tenké jako alabal, ohebné jako guma a tvrdé jako kámen.

Rančer vzorek těchto trosky odnesl místnímu šerifovi, který je prohlédl. Ani on si s nimi nevěděl rady, a tak oba zmatení muži kontaktovali leteckou základnu v Roswellu, jestli tam o troskách něco vědí. Zástupci letectva vzorky prozkoumali, pak odjeli na ranč, důkladně ho prohledali, posbírali veškeré trosky a odvezli je na tajné místo k dalšímu zkoumání. Následujícího dne zástupce letectva major Jesse Marcel poskytl interview, které změnilo svět navždy! Major Marcel sdělil místnímu tisku, že armáda Spojených států objevila trosky létajícího talíře!

Tento příběh se bleskově rozšířil a způsobil celostátní senzaci! Americká veřejnost začala panikařit a bála se, že hrozí invaze mimozemšťanů. Armáda věděla, že musí rychle udělat něco, čím by veřejnost uklidnila. Vzala tedy prohlášení majora Marcela zpátky a prohlásila, že celá věc byla jen jedno velké nedorozumění. Trosky prý nepocházejí z létajícího talíře, ale z obyčejného *meteorologického balonu*.“

„To vypadá na rozumné vysvětlení,“ pokrčil rameny starosta Nafucca.

„Snad,“ řekl Roswell. „Ale mnoho zaměstnanců, kteří na letecké základně v Roswellu roku 1947 pracovali, proti tomuto vládnímu tvrzení vystoupili. Tvrdili, že na ranči se *docela jistě* našel létající talíř – a navíc že to nebylo to jediné, co se tam našlo. Podle výpovědí zaměstnanců objevila armáda také mrtvá těla čtyř humanoidních bytostí! Popisovali je jako přibližně metr vysoké, s hubenými těly, šedou kůží, velkýma černýma očima a čtyřmi prsty na každé ruce.“

Starosta protočil oči. „No jak jinak.“

„Pojďme na okamžik předpokládat, že armáda Spojených států mluvila pravdu a že skutečně na ranči objevili meteorologický balon. Proč by tedy tak vážený důstojník jako major Marcel vykládal tisku tak nehoráznou lež? A proč by zaměstnanci základny ohrožovali svou kariéru a pověst, aby jeho původní tvrzení podpořili?“

„V malých městech si někdy vymýšlejí takové bláznivé historky, aby jim tam začali jezdit turisti,“ prohlásil starosta. „Třeba lochnesskou příšeru nebo Bigfoota.“

„Možná,“ řekl Roswell. „Kdyby byl roswellský incident jedinou událostí svého druhu, i já bych věřil, že to je podvod. Jenomže je pouze jedním z mnoha případů, ke kterým došlo po celém světě! Jak všichni víme, není kouře bez ohýnku, a já k vám teď vyšlu spoustu kouře, pane starosto, tak si možná o krok couvněte!“

Roswell ukázal na fotografii manželského páru ze 60. let. Manžel byl černý, manželka bílá, a pózovali se svým jezevčíkem. Fotografie byla připíchnutá vedle novinového výstřižku:

BOSTON TRAVELER

Pondělí 25. října 1965

Horor s UFO: Unesli tento pár ONI?

„Došlo k tomu pozdě večer na podzim 1961,“ začal Roswell. „Betty a Barney Hillovi jeli domů z dovolené v Niagara Falls se svým psem Delseym. Cestou si všimli nad silnicí podivného světla. Kupodivu se zdálo, že světlo je sleduje – zpomalilo, když zpomalili, zrychlilo, když zrychlili, a zastavilo se, když zastavili. Dvojice zajela ke krajnici a vystoupila z auta, aby si světlo prohlédla. Rychle si uvědomili, že nejde o letadlo, helikoptéru ani satelit, ale

o *létající talíř*! Přesně takový, jaký byl popisován v roswellském incidentu!

To poslední, co si Hillovi ze svého setkání pamatovali, bylo to, že talíř před nimi přistál. Probrali se dvě hodiny nato ve svém autě – a ke svému ohromení zjistili, že jsou vzdáleni více než padesát kilometrů od místa, kde zaparkovali!

V příštích letech dvojice podstoupila hypnózu, aby si tu ztracenou dobu vybavila. Během těchto sezení se objevily vzpomínky na to, že je unesli a prováděli s nimi experimenty podivné humanoidní bytosti, které měly – jistě jste to uhodl sám, pane starosto – hubená těla, šedou kůži, velké černé oči a na každé ruce jen čtyři prsty. Přesně jako ta těla objevená – řekněte to se mnou, pane starosto – *při incidentu v Roswellu v Novém Mexiku*! Od doby, co byl zážitek Hillových v roce 1965 zveřejněn, přihlásily se víc než dva miliony lidí, kteří měli podobný zážitek s únosem.“

„Lidi řeknou cokoli, aby na sebe upozornili,“ namítl starosta.

„Někteří lidé možná,“ připustil Roswell. „Ale o únosu Betty a Barneyho věděli jen jejich terapeuti a blízcí přátelé. Slavní začali být až tehdy, když o nich *Boston Traveler* uveřejnil článek. A nezapomínejte, že se to stalo začátkem 60. let, v době hnutí za občanská práva, a Betty a Barney byli rasově smíšené manželství! Jejich svazek byl v jednadvaceti státech ilegální! Celostátní pozornost byla patrně to poslední, oč by stáli.“

Roswell si všiml, že se starosta při slovech *rasově smíšené manželství* ušklíbl.

„Možná že ten *alternativní životní styl* byl příliš velký stres a vyvolal u nich halucinace,“ řekl.

„Ehm... to by snad bylo možné,“ řekl Roswell. „Ačkoli halucinace bývají obvykle individuální, a pochybuju, že by stejnou halucinaci mohly sdílet *tisíce* lidí najednou – což mě přivádí k další historce!“

„Pane Johnstone, jak dlouho ještě ta prezentace bude trvat?“ zeptal se starosta.

„Teď se teprve dostávám k tomu nejlepšímu!“ ujistil ho Roswell.

Major Nafucca byl zjevně netrpělivý a nemohl se dočkat, až prezentace skončí, ale Roswell byl pořád ještě přesvědčený, že ho získá na svou stranu. A kromě toho byl rozjetý – teď by se nemohl zastavit, ani kdyby chtěl.

Roswell ukázal na fotografii Kapitolu. Nad obří kupolí sídla Kongresu se vznášela skupina sedmi podivných disků. Vedle fotografie byl připíchnutý článek:

DAILY NEWS

Pondělí 28. července 1952

Stíhačky honily přízraky nad D. C.

„Stalo se to v roce 1952 v hlavním městě Washingtonu,“ začal Roswell. „Radar na letecké základně Andrews zachytil skupinu UFO, která rychlostí víc než sto padesát kilometrů za hodinu mířila k Washingtonu. Když na místo dorazily stíhačky, UFO byla pryč! Jen se stíhačky vrátily na základnu, objekty se znovu objevily a přelétly nad Bílým domem a nad Kapitolem. Později se UFO opět beze stopy ztratila. Na tiskové konferenci generál John A. Stamford potvrdil, že objekty nepatřily letectvu Spojených států. Dodnes nikdo neví, co to bylo!“

„Tenkrát se dalo strašně snadno *splést*,“ namítl starosta. „Naštěstí dneska už máme lepší technologii. Lidi se tak jednoduše *nezmatou*!“

„To je perfektní přechod k mému příštímu bodu, pane starosto!“ prohlásil Roswell a ukázal na další novinový výstřižek:

THE NEW YORK TIMES

Sobota 16. prosince 2017

Zářivé aury a „černé peníze“: záhadný UFO program Pentagonu

„Ačkoli k nejznámějším setkáním došlo před několika desítkami let, mimozemské objekty se občas objevují dodnes,“ pokračoval Roswell. „V roce 2017 *The New York Times* publikovaly článek o tajném americkém vojenském programu studujícím neidentifikované létající objekty! *Times* dokonce zveřejnily i video amerického vojenského letectva, na kterém kamera UFO přímo zachytila! A velmi nedávno, v létě 2023, bývalí důstojníci David Grusch, Ryan Graves a David Fravor vypovídali před kongresem o UFO a o ne-humánním biologickém materiálu nalezeném na místech havárií!“

„*Údajných* místech havárií,“ opravil starosta.

„Tak určitěěěě. *Údajných* místech havárií.“

Roswell na starostu mrkl, ale ten mu to neoplatil.

„Děkuji, pane Johnstone. Už jsem slyšel dost.“

„Už jsem skoro skončil, pane starosto! Přísahám!“

Roswell ukázal na koláž, v níž měl fotografie historických budov a starých uměleckých děl.

„Pokud vás nepřesvědčily tyhle moderní události, tak se podívejte do historie! Skoro v každé kultuře a náboženství existují příběhy o dávných poslech, kteří darovali lidstvu znalosti a nástroje k přežití. Ve většině těchto příběhů poslové *sestoupili z nebe*! Mohli by andělé a proroci, popisovaní ve Starém zákoně, v Tanachu a v Koránu být ve skutečnosti *mimozemšťané*?“

„Pane Johnstone?“

„Existují také hieroglyfy v Egyptě, petroglyfy po celé Severní Americe a malby ze starověké Číny, které zachycují letouny

a humanoidní bytosti, až neuvěřitelně podobné létajícím talířům a bytostem popisovaným v roswellském incidentu. Od skupiny Holy Ghost v národním parku Canyonlands v Utahu přes jeskynní malby v západoaustralském Kimberley až po obrazce na peruánské náhorní plošině Nazca je naprosto jasné, že domorodci po celé zeměkouli se setkali s něčím výjimečným!“

„PANE JOHNSONE!“

„TAKŽE MŮJ ZÁVĚR, PANE STAROSTO!“ nedal se Roswell a ukázal gestem na všechno, co měl na nástěnce. „Když odložíme své ego a svůj strach, když se soustředíme na to, *co se říká*, a ne *kdo to říká*, když se dohodneme, že *nic takového jako častá shoda náhod neexistuje*, tak stojíme na pokraji největšího objevu lidské historie! A co by mohlo lépe sjednotit svět? *Tak, a teď jsem skončil.*“

Roswell nevěděl, jak se na konci své prezentace tvářit, a tak se jen usmál a rozpačitě si dal ruce v bok jako nějaký superhrdina. Starostovi Nafuccovi se tak ulevilo, že prezentace skončila, až se úlevou nahrbil a zmenšil o dobrých dvacet centimetrů.

„Mladý muži, vidím, že tyto... historky jsou vaše vašeň,“ prohlásil starosta. „Bohužel jste nepřišel s jediným skutečným důkazem. Jestli čekáte, že budu takové výstřední teorii věřit, potřebujete mnohem víc než očitě svědky.“

Roswell slyšel, jak se mu spolužáci začínají smát. Starosta Nafucca si už zřejmě názor udělal, ale Roswell pracoval příliš tvrdě, než aby to teď nechal být.

„Se vši úctou, pane starosto, očitá svědectví se přijímají jako důkaz i u soudu,“ prohlásil Roswell. „A kdyby se každý vědec vzdal, protože se jeho nápady zdají výstřední, tak bychom vůbec žádnou vědu neměli.“

Roswell ještě nikdy s nikým nediskutoval – tím méně s volným představitelem. Doufal, že když se nedá, získá si starostův

respekt. Ovšem podle pohledu, kterým starosta Roswella probedl, nebyl zrovna příznivcem diskusí.

„Pane Johnstone, u soudu se vypovídá na stanovišti svědků,“ prohlásil. „Přivedl jste dnes některého z těch svědků s sebou? Ne. Slyšel jste některou z těch výpovědí sám? Ne. Celou svou teorii jste založil na bulvárních článcích a výpovědích úplně cizích lidí.“

„Můj otec UFO viděl,“ namítl Roswell. „Proto mě pojmenoval Roswell – doufal, že mě to inspiruje, abych kladl otázky a nepřemýšlel ve vyjetých kolejích.“

„A kdepak je váš otec? Proč jste ho s sebou nepřivedl?“

Roswellovi se sevřelo hrdlo.

„Protože... protože... protože je mrtvý, pane.“

Tělocvična ztichla. Všichni upírali oči na starostu, zvědaví, jak odpoví. Starosta Nafucca kupodivu vypadal ještě naštvanější než předtím, jako by se Roswell o svém zemřelém otci zmínil jen proto, aby starosta vypadal necitlivě.

„To je mi líto – skutečně upřímně líto –, ale obávám se, že vaše prezentace neměla takové účinky, v jaké jste doufal,“ prohlásil starosta. „Teď mě prosím omluvte, jsem velmi zaměstnaný člověk a mám nabitý program. Nemůžu už ztrácet čas posloucháním pohádek o mimozemšťanech, o kosmických lodích nebo o vládních konspiracích. Zvláště od někoho s vaším zázemím.“

„S mým zázemím?“ opakoval Roswell. „Co tím chcete říct?“

„Na shledanou, pane Johnstone.“

Starosta chtěl odejít, ale vedoucí jeho sekretariátu ho zarazila.

„Pane? Dovolíte na slovíčko?“ pošeptala mu paní Crabtreeová. „Za čtyři měsíce jsou volby. Bylo by možná dobré mít fotku s, víte... někým z menšiny.“

„Aha. Dobrý nápad.“

Než se Roswell stačil vzpamatovat, starosta Nafucca ho vzal kolem ramen a pan Ace je spolu vyfotil. Pak starosta Roswella odstrčil a zamířil k mikrofonu v čele tělocvičny.

Roswellovi se zdálo, že se mu srdce rozpadlo na kousky a ty kousky mu sjely do žaludku. Nebyl našťvaný proto, že prohrál – byl našťvaný, protože od samého začátku neměl šanci. Roswell nemohl říct ani udělat nic, aby člověka jako starosta Nafucca získal na svou stranu.

„Než vyhlásím vítěze, rád bych poblahopřál všem dnešním účastníkům,“ hlásal starosta. „Ohromily mě vaše inovace, vaše tvořivost a vaše zaujatost pro vědu. Ovšem jeden projekt překonal všechna má očekávání. Uděluji první cenu čtyřicátého šestého ročníku Vědeckého dne nižšího gymnázia Cherokee Springs... *tomu mládenci se sopkou z jedlé sody!*“

Ostatní otrávení účastníci vítězi slabě zatleskali. Šampion si triumfálně vyzvedl trofej za první místo a lístky do Světa podle Zadella.

Roswellovi najednou došlo, proč mimozemšťané tak dlouho svou přítomnost tajili. Kdyby měl tu možnost, ani on by nechtěl být součástí tohoto světa. Roswell si představoval, jak nastoupí do některé z těch kosmických lodí na své nástěnce a nechá Zemi, Vědecký den, spolužáky a starostu Nafuccu daleko za sebou.

V té chvíli to ještě nemohl tušit, ale za pouhých pár hodin se přesně tohle mělo stát...





JOHNSONOVA RODINNÁ SLEPIČÍ FARMA

Když Vědecký den skončil, Roswell zamířil rovnou k popelnici za školou a celou svou nástěnkou tam hodil. Doufal, že dnešní den skončí velkou oslavou, ale nakonec se z něj stal jeden z nejhorších dnů jeho života. Shodil modré sako, strhl si červeného motýlka, sedl si na obrubník a čekal na vyzvednutí. Byl tak rozčilený, že si skoro nevšiml, jak mu na krk praží horké oklahomské slunce. Dokázal myslet jen na to, jak totálně neúspěšný jeho projekt byl a jaká to byla hloupost, dělat si nějaké naděje.

Ze zoufalství ho na chvíli vytrhlo zabzučení mobilu. Roswell uviděl esemesku od babičky.

Ahoj vykřičník už jedu a bé-té-zet-pět-em
smajlík úsměv odeslat

Roswell se zamračil. Babička svoje esemesky diktovala a luštit je bylo občas jako překládat cizí jazyk.

Babi co to znamená BTZ5M?

Budu tam za pět minut tečka smajlík palec
nahoru odeslat

Babi takhle to není.

Jak to myslíš otazník zmatený smajlík
odeslat

Asi jsi chtěla napsat OMW on my way.
Jsem na cestě.

Dobře tak jsem OMW smajlík oči nahoru do
háje jak má člověk držet krok s těmi dětmi
a jejich zatracenými mobily Siri pusť Fugees
ale kruci já to zapomněla poslat tak odeslat
odeslat

Za čtyři minuty uslyšel Roswell v dálce rachot motoru babyčiny volkswagenu Brouk z roku 1970. Otlučené tmavočervené autíčko zastavilo před školou a Roswell nasedl. Babi byla malá a buclatá šedesátnice, ale Roswell byl přesvědčený, že má kuráž profesionálního zápasníka. Kudrnaté černé vlasy jí jako ohňostroj trčely na všechny strany pod růžovou bandanou, která ladila k růžovým slunečním brýlím ve tvaru srdce. Babi dělala pečovatelku v domově pro seniory a na sobě měla puntíkovanou pracovní uniformu.

„Promiň, že jedu pozdě, Rozi – paní Feldermanová utekla,“ vysvětlovala babi. „Našli jsme ji na druhém konci ulice v kasinu – už zas. Stačila mezitím vyhrát sedm stovek na automatu Kolo štěstí. Já jim říkala, ať si nejdřív podívají do kasina, ale nikdo mě nikdy neposlouchá. Pracuju tam jenom šestadvacet let, tak co můžu vědět? No nic. Jak dopadl Vědecký den? Líbilo se to porotcům? Pověz mi to všechno!“

Roswell si založil ruce na prsou, ale nespouštěl oči ze silnice. „Jo, šlo to,“ zamumlal.

Babi střelila po Roswellovi postranním pohledem. Roswell byl přesvědčený, že babi má rentgenové vidění, protože ho vždycky prokoukla.

„Jenom šlo?“ zeptala se. „Tak to hádám, že ty lístky jsi nevyhrál, co?“

Roswell zavrtěl hlavou.

„To mě mrzí, Rozi,“ řekla babi. „Vím, že ses hodně chtěl do Zadellova světa podívat. Kdybychom si to s dědou mohli dovolit, vzali bychom tě tam, ale v poslední době to s penězi nestojí za moc. I když si v domově беру služby navíc, jen taktak vyjdeme.“

„To nic, babi,“ řekl Roswell. „Je to stejně jenom pitomý zábavní park.“

„Vím, jak tvrdě jsi na tom projektu pracoval – myslela jsem, že to máš v kapse,“ řekla. „To tam někdo štěpil atom, že tě porazil, ne? Co nakonec vyhrálo?“

„Sopka z jedlé sody.“

„Cože?“

„A dokonce ji ani nespustil!“

„A kdo tu šaškárnu posuzoval?“

„Starosta Nafucca.“

Baby mlčela a Roswell věděl, že oba dva myslí přesně na totéž.

„Aha,“ řekla. „No, starosta Nafucca má svou *pověst*.“

„To to ještě říkáš slušně,“ ušklíbl se Roswell.

„Na druhou stranu, na nižším gymnáziu jsi první rok a byl to tvůj první Vědecký den. Příště bude jiný porotce – doufejme, že nějaký, který aspoň trochu přemýšlí –, a když budeš na svém projektu dál pracovat, nic ti nebude stát v cestě.“

„Babi, to už jsi říkala asi milionkrát! Na Živé historii moje práce o misi Apolla 11 porotce rozčílila, protože jsem *naznačil*, že vesmírné závody byly jen podvod, který měl finančně zruinovat Sovětský svaz. Při Dni povolání se mi smáli, když jsem řekl, že chci být astrofyzik a pracovat pro SETI institut – a ještě víc se

smáli, když jsem jim vysvětlil, co to SETI institut je. Při Přehlídce talentů publikum zívalo, když jsem úplně z paměti odříkal stovku nejbližších exoplanet a jejich přesné vzdálenosti od Země. A dneska na Vědeckém dnu měl starosta mého projektu plné zuby dřív, než jsem řekl jediné slovo. Copak to nechápeš? Vůbec nezáleží na tom, jak moc na něčem pracuju. Lidem vadím já, moje nápady nebo barva mojí kůže. Copak v takovém světě můžu něco vyhrát? Tak proč se vůbec snažit? Já to vzdávám.“

Babi najednou dupla na brzdu. Auta za nimi troubila a klíčovala kolem volkswagenu.

„Co to děláš? Vždyť způsobíš bouřku!“ vyjekl Roswell.

Jeho babička si prudce strhla sluneční brýle, vypnula hudbu, popadla Roswella za bradu a přiměla ho podívat se jí přímo do očí.

„Roswelle Johnstone, možná že žiješ v hloupém světě, ale to ještě není omluva, abys byl hloupý i ty!“ prohlásila. „Můžeš být rozčilený, můžeš být vzteklý, ale nesmíš se *vzdát* jen proto, že nějaký úzkoprsý hlupák, jako je starosta Nafucca, nepozná dobrou práci!“

„Ty jsi neviděla, jak se na mě koukal,“ namítl. „Jako by mě nenáviděl, i když mě vůbec nezná.“

„Věř mi, tenhle pohled jsem sama viděla mockrát. Ale nesmíme dovolit, aby nám cizí hloupost zabránila žít co nejlíp. Jinak bychom byli totiž stejně pitomí jako oni.“

Roswell dlouze, zklamaně povzdechl.

„To je hrozně nefér,“ řekl.

„Život není vždycky fér ani snadný – to ty ze všech lidí nejlíp víš –, ale život ti taky nadělil skvělý mozek. To je dar, který tě může dovést, kam budeš chtít. A dokud žiješ pod mojí střechou, tak ti *nedovolím*, abys ho vyplýval.“

„Ale nikdo mě neposlouchá, babi,“ namítl Roswell. „K čemu je dobré mít dar, když ho nikdo nevidí?“

„Ty ho vidíš – a na ničem jiném nezáleží,“ prohlásila babi. „Genialita je jako umění, Rozi. Ne každému se to bude líbit, ne

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Roswell Johnson zachraňuje svět.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.